

**Sygn. akt V U 1547/13**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Anna Werner-Dudek

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2014 r. w Kaliszu

odwołania R. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 7 listopada 2013 r. Nr (...)

w sprawie R. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

***zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 7 listopada 2013 r., znak (...), w ten sposób, że przyznaje odwołującemu R. C. prawo do emerytury poczynając od dnia (...).***

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 listopada 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., odmówił R. C. prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach albowiem wnioskodawca nie osiągnął wymaganego okresu takiej pracy. Tym samym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w:

- Przedsiębiorstwie (...) w G. w okresie 02.09.1974 r. – 30.06.1981 r.,
- Przedsiębiorstwie (...) w K. w okresie 03.07.1981 r. – 31.08.1994 r.,
- Przedsiębiorstwie Handlowym (...) – sp. z o.o. w O. w okresie 04.01 r. – 31.12.1995 r.,
- Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowo- Handlowym (...) w O. w okresie 18.04.1996 r. – 28.02.1997 r.,

albowiem wnioskodawca przedłożył za ten okres świadectwo pracy w warunkach szczególnych nie zawierające przepisów resortowych.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył R. C. wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury przy zaliczeniu spornego okresu jako okresu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

**Sąd ustalił, co następuje:**

Odwołujący R. C., urodzony dnia (...), w okresie 02.09.1974 r. – 30.06.1981 r. był pracownikiem Przedsiębiorstwa (...) w G. zatrudnionym, poczynając od dnia 1 kwietnia 1977 r. jako monter. Aż do rozwiązania stosunku pracy, pracodawca nie zmieniał odwołującemu powyższego stanowiska. W ramach tego stanowiska odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę montera instalacji: albo w głębokich wykopach albo na wysokości (dowód: świadectwo pracy k.11 akt emerytalnych, pismo wypowiedające warunki pracy – k. 18 akt osobowych, zeznania odwołującego).

Kolejnym zakładem zatrudniającym odwołującego było Przedsiębiorstwo (...) w K.. Odwołujący pozostawał w zatrudnieniu w tym zakładzie w okresie 07.03.1981 r. – 31.08.1994 r. Jako stanowisko pracownicze, odwołującemu najpierw zostało wskazane stanowisko monter, a od marca 1982 r. aż do zakończenia zatrudnienia stanowisko monter – spawacz (dowód: umowa o pracę, angaże w aktach osobowych odwołującego).

W ramach stosunku pracy, odwołujący poczynając od początku zatrudnienia był kierowany do pracy na budowach prowadzonych przez Przedsiębiorstwo. Odwołujący na terenach prowadzonych budów wykonywał pracę spawacza. Wskazane wyżej prace przy spawaniu, odwołujący wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie gdy nie było skierowania do pracy na prowadzonych budowach odwołujący wykonywał prace spawalnicze na terenie przedsiębiorstwa w K. (dowód: zeznania odwołującego, zeznania świadków: E. Ś., S. S., świadectwo pracy w warunkach szczególnych).

W okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K. odwołujący miał udzielane urlopy: po zakończeniu w 1991 r. pracy w ramach budownictwa eksportowego, odwołujący miał udzielony w okresie 02 – 19.01.1992 r. urlop dewizowy, a następnie od dnia 20 stycznia 1992 r. urlop bezpłatny (dowód: ewidencja zatrudnienia w aktach osobowych, wnioski odwołującego w aktach osobowych).

Pozostając formalnie z stosunku pracy w Przedsiębiorstwie (...), odwołujący od dnia 22 czerwca 1992 r. podjął pracę w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowo-Handlowym (...) spółka z o.o. w O. W tej firmie odwołujący pozostawał w stosunku pracy do dnia 31 grudnia 1994 r. Ponownie odwołujący zatrudniony został w tej firmie w okresie 18.04.1996 r. – 28.02.1997 r. W tym okresie wykonywał na prace na budowach zagranicznych prowadzonych przez Przedsiębiorstwo. W pierwszym z tych okresów wskazane odwołującemu stanowisko to spawacz a w drugim okresie ślusarz - spawacz. Okresy urlopów bezpłatnych w tym czasie to: 15.11 – 31.12.1993 r., 12. – 31.12.1994 r. (dowód: świadectwa pracy k. 17 i 21 akt o ustalenie wartości kapitału początkowego).

W okresie 4.01.1995 r. – 31.12.1995 r. odwołujący był pracownikiem Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. w O. zatrudnionym na stanowisku spawacza. Ponownie w tym zakładzie odwołujący był zatrudniony w okresie: 01.03.1997 r. – 31.12.1997 r., 05.01 – 30.06.1998 r. W każdym z tych okresów odwołujący był zatrudniony w charakterze montera-spawacza. Okresy urlopów bezpłatnych odwołującego w okresie zatrudnienia w firmie (...) to: 21.06-07.07.1997 r., 20.09-13.11.1997 r., 19-31.12.1997 r. (dowód: świadectwa pracy k.18, 22, 23 w aktach o ustalenie wartości kapitału początkowego).

Zarówno w okresie zatrudnienia w firmie (...) jak i (...) odwołujący wykonywał prace spawalnicze w wymiarze nie mniejszym niż 8 godzin każdego dnia roboczego. Między firmami zatrudniającymi odwołującego w latach 1992-98 istniały powiązania organizacyjne i właścicielskie. Każda z firm w ramach tzw. budownictwa eksportowego była wykonawcą inwestycji polegających na wznoszeniu obiektów przemysłowych (dowód: zeznania świadków: E. Ś., T. H., S. S., A. W., zeznania odwołującego).

Odwołujący na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym łącznie 25 lat 8 miesięcy i 1 dzień.

/bezsporne/

Sąd nie dał wiary świadectwu pracy w warunkach szczególnych (k.15 akt emerytalnych ZUS) w zakresie w jakim wskazuje na pracę odwołującego w warunkach szczególnych od lipca 1981 r. do sierpnia 1994 r. Jak wynika z

akt osobowych odwołującego i świadectw pracy od kolejnych pracodawców, korzystał on w tym okresie z urlopu dewizowego, a następnie z urlopów bezpłatnych, szczegółowo określonych w części zawierającej ustalenia faktyczne.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Zgodnie z przepisem 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach (Dz. U. nr 162 poz.1118 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ustawy.

Osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r. w myśl uregulowania zawartego w przepisie art. 184 ust. 1 cytowanej ustawy mogą nabyć prawo do emerytury na powyższych warunkach po osiągnięciu wieku określonego w art.32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;

oraz

- okres składkowy i nieskładkowy wynoszący w przypadku mężczyzn co najmniej 25 lat.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisem § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7. 02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. nr 8 poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami składkowymi, okresami nieskładkowymi oraz ewentualnie okresami uzupełniającymi (okresy ubezpieczenia rolniczego, okresy pracy w gospodarstwie rolnym). W myśl § 4 ust.1 cytowanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Przepis § 2 ust. 1 cytowanego rozporządzenia wymaga do zaliczania okresów pracy w warunkach szczególnych do okresów uprawniających do wcześniejszej emerytury aby praca taka była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż odwołujący legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący wykonywał, co najmniej od marca 1982 r. do czerwca 1998 r., z przerwami o jakich była mowa wyżej, prace przy spawaniu elektrycznym i gazowym. Były to prace wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy. Prace te spełniały warunki wymienione w wykazie A dział XIV punkt 12 załącznika do cytowanego wyżej rozporządzenia.

W okresie wcześniejszym odwołujący będąc pracownikiem firmy zajmującej się wykonawstwem usług montażowo – instalacyjnych pracował montując instalacje metalowe na wysokościach bądź w głębokich wykopach. Na ten rodzaj prac wskazuje częściowo świadectwo pracy a akta osobowe odwołującego precyzyjnie wyróżniają ten okres z całego okresu zatrudnienia w firmie (...). Znajdujący się w aktach osobowych odwołującego dekret płacowy

wskazuje wyraźnie na powierzenie odwołującemu w kwietniu 1977 r. stanowiska monter. Zatem wpis w świadectwie pracy odwołującego o pracy odwołującego w warunkach szczególnych na stanowisku monter instalacji w głębokich wykopach i na wysokości winien podlegać modyfikacji czasowej. Odwołujący bowiem w przy tego typu pracach zatrudniony był nie od początku pracy w firmie ale dopiero od kwietnia 1997 r. i pracował w takim charakterze aż do ustania stosunku pracy. Prace monterów zatrudnionych w budownictwie w głębokich wykopach oraz na wysokości spełniają odpowiednio warunki wymienione w wykazie A dział V pkt. 1 (prace w głębokich wykopach) oraz pkt. 6 (prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości).

Suma analizowanych wyżej okresów pomniejszonych o urlopy bezpłatne i urlop dewizowy sprawi, iż odwołujący do dnia 31 grudnia 1998 r. posiada okres pracy w warunkach szczególnych w rozmiarze 19 lat 1 miesiąc 18 dni. Odwołujący legitymuje się zatem wymaganym okresem co najmniej 15-letniego zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Poza sporem pozostawało spełnienie przez odwołującego pozostałych warunków koniecznych do przyznania emerytury. Odwołujący legitymował się na dzień 1 stycznia 1999 r. ponad 25 letnim okresem ubezpieczenia. W chwili wydawania orzeczenia miał ukończony 60-ty rok życia. Nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Odwołanie zatem jako uzasadnione prowadziło do zmiany decyzji jak w sentencji wyroku.